

Sygnatura akt XI GC 731/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 13 października 2020 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Andrzej Muzyka

Protokolant: Karolina Tórz

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2020 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwo Handlowo- (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. na rzecz powoda Przedsiębiorstwo Handlowo- (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwotę odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 1353 Euro od dnia 19 lutego 2020 r. do dnia 24 czerwca 2020 r.,

- 1353 Euro od dnia 25 marca 2020 r. do dnia 23 lipca 2020 r.,

- 1353 Euro od dnia 18 kwietnia 2020 r. do dnia 23 lipca 2020 r.;

II. umorzyć postępowanie w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5364,36 zł (pięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt cztery złote i trzydzieści sześć groszy), tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Andrzej Muzyka

Sygn. akt XI GC 731/20, dnia 12 listopada 2020 r.

UZASADNIENIE

W dniu 22 maja 2020 r. Przedsiębiorstwo Handlowo – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wniosła pozew przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D. o zapłatę kwoty 4.059 Euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

1) 1353 Euro od dnia 19 lutego 2020 r. do dnia zapłaty,

2) 1353 Euro od dnia 25 marca 2020 r. do dnia zapłaty,

3) 1353 Euro od dnia 18 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty.

Wniosła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że strony związane były umowami przewozu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Wskazała, że powódka nie dostarczyła pozwanej dokumentów transportowych, tj. kwitu przewozowego CMR w oryginale oraz kwitów paletowych oraz nie wyjaśniła różnicy w wadzie przewożonego towaru. Wobec czego pozwana nie pozostawała w zwłoce z zapłatą za faktury opisane w pozwie.

Powódka w piśmie z dnia 21 sierpnia 2020 r. ograniczyła powództwo w części, tj. co do należności głównej a na rozprawie w dniu 13.10.2020 r. zrzekła się w tym zakresie roszczenia, wobec dokonanej przez pozwanego spłaty należności głównej w toku procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorstwo Handlowo – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. zawarł z (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D. umowy przewozu. W wykonaniu umów przewozu Przedsiębiorstwo Handlowo – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wystawiła faktury VAT:

1. fakturę nr (...) z dnia 13 grudnia 2019 r. na kwotę 1353 Euro płatną do dnia 18 lutego 2020 r.,
2. fakturę nr (...) z dnia 17 stycznia 2020 r. na kwotę 1353 Euro płatną do dnia 24 marca 2020 r.,
3. fakturę nr (...) z dnia 10 lutego 2020 r. na kwotę 1353 Euro płatną do dnia 17 kwietnia 2020 r.

Przewóz był wykonywany na trasie R. (...) a W..

Po wykonaniu przewozu Przedsiębiorstwo Handlowo – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. nadało na rzecz (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w D. faktury opisane wyżej wraz z dokumentami przewozowymi.

Dowód:

- zlecenia, k. 17, k. 25, 34,
- faktury, k. 22, k. 31, k. 40
- listy przewozowe, k. 21, 26, k. 35,
- zeznania świadka Ł. B., k. 131.
- wezwanie do zapłaty, k. 48,
- wydruki ze strony Poczty Polskiej, k. 23-24, k. 32-33, k. 41-42, 44-45.
- e-mail, k. 46,
- e-maile, k. 90-116,
- regulamin, k. 60-63,
- e-maile, k. 65-68.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w D. dokonała zapłaty kwot należności głównej z faktury wyżej opisanych w dniu 24 czerwca 2020 r. oraz w dniu 23 lipca 2020 r.

Dowód:

- potwierdzenie wykonania operacji, k. 88-89.

Sąd zważył, co następuje:

Przewóz na gruncie przedmiotowej sprawy, na podstawie art. 1 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. dnia 19 maja 1956 r. (Dz.U.1962.49.238 zał. ze zm.) poddany jest regułom tego aktu prawnego, z uwagi na to, że miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdowały się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden był krajem umawiającym się.

Zgodnie z art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe przepisy ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej.

W myśl art. 90 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe w sprawach nieunormowanych w ustawie oraz w przepisach wydanych w jej wykonaniu i w przepisach szczególnych stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego.

Wobec tego, że ani przepisy ww. konwencji ani ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe nie przewidują definicji umowy przewozu, konieczne jest na podstawie ww. odesłań zastosowanie w tym zakresie art. 774 kc, zgodnie z którym przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Na gruncie przedmiotowej sprawy bezsporne jest, że strony zawarły umowy przewozu, które zostały wykonane.

Pozwany spłacił należność główną w toku procesu, czym uznała powództwo. Dowód, że żądanie powoda nie było uzasadnione obciążał więc pozwanego. Poprzez zapłatę należności, tj. uznanie powództwa w sposób niewłaściwy doszło bowiem do przeniesienia ciężaru dowodu na pozwanego (art. 6 kc). Takiego dowodu pozwany nie przedstawił. Świadek strony powodowej potwierdził, że wszystkie dokumenty przewozowe zostały pozwanemu doręczone. Pozwana nie stawiała się na rozprawę, nie skorzystała więc z możliwości zadania świadkowi dodatkowych pytań. Pozwana przedłożyła do akt faktury VAT, listy przewozowe oraz z potwierdzenia odbioru dokumentów z Poczty Polskiej. Pozwany wskazywał na braki dokumentacji w sprzeczności jak i w wiadomościach elektronicznych wysyłanych do powoda przed procesem, niemniej nie wykazał, że takie braki rzeczywiście miały miejsce (art. 6 kc).

Niezależnie od powyższego słusznie wskazała strona powodowa, że postanowienia umów blokujące wypłatę wynagrodzenia za wykonany przewóz z uwagi na braki w dostarczonej dokumentacji, w sytuacji bezspornie wykonanego przewozu, pozostaje w sprzeczności treścią art. 353 (1) kpc i narusza wyrażoną w tym przepisie zasadę swobody umów, jako sprzeczną z istotą umowy przewozu. Byłaby to sankcja za czynności, które nie mają wpływu na wykonanie świadczenia ani też nie stanowią dla pozwanego zagrożenia do wystąpienia szkody.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów oraz zeznaniom świadka albowiem korespondowały one ze sobą wzajemnie. Czym innym jest kwestia oceny jakie okoliczności faktyczne danym dowodem zostały wykazane.

Powódka cofnęła pozew i zrzekła się roszczenia w zakresie dokonanej wpłaty, wobec czego postępowanie co do należności głównej w wysokości 4.059 Euro zostało umorzone w pkt II wyroku na podstawie art. 355 § 1 kpc w zw. z art. 203 § 1 kpc. W sprawie nie zaszły okoliczności z art. 203 § 4 kpc.

W pkt I wyroku orzeczono o odsetkach na podstawie ustawy z dnia z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz.U.2020.935 j.t. ze zm.). Umowa łącząca strony jest transakcją handlową (art. 4 pkt 1). Strony niniejszego postępowania są stronami transakcji handlowej w rozumieniu art. 2 ww. ustawy.

W pkt III orzeczono o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 kpc. Strona powodowa wygrała sprawę w całości, również w tym w zakresie w którym postępowanie zostało umorzone, albowiem spłata należności nastąpiła w toku procesu.

Na koszty składała się opłata od pozwu w kwocie 1000 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w stawce minimalnej w kwocie 3600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz koszty powoda związane ze stawiennictwem świadka, tj. koszty dojazdu świadka w kwocie 227,36 zł (świadek wykorzystał samochód powoda o pojemności silnika 2.0; świadek przejechał 700 km z miejsca zamieszkania do miejsca wykonania czynności służbowej) oraz koszty noclegu świadka w kwocie 520 zł (koszt noclegu wynika z załączonej faktury nr (...)). Świadek przyjechał samochodem służbowym. Również koszty noclegu świadka pokrył powód. Koszty te były niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (art. 98 § 1 kpc), albowiem dowód z zeznań świadka został zawnioskowany na skutek zarzutów podniesionych w sprzeciwie.

SSR Andrzej Muzyka

Sygn. akt XI GC 731/20, dnia 12 listopada 2020 r.

UZASADNIENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

SSR Andrzej Muzyka

(...)

Notatka urzędowa

(...)

(...)